

Елена Павлова

Ода за тройка мечове

Като бях по-малка, винаги съм завиждала на героите от баладите: до един носят славни имена и все велики подвизи им се случват. Ще речеш, че светът извън стените на стаята ти е най-опасното място на света и приключенията просто те чакат да излезеш през вратата. А за мен животът беше скучен. Как да не завиждам на героите? Пък и знам много балади, повярвайте ми! Родена съм в кръчмата и още преди да прохода, вечер са ме приспивали гълчавата на клиентите и баладите, които менестрелите пеят. А щом станах достатъчно голяма да държа каната с виното и господарят ме пусна да прислужвам в залата, пустите менестрели направо ме омагьосаха.

Освен това отграснах сред герои. Майка ми „работеше“ в кръчмата и там си и умря. Баща ми обаче беше гладиатор. Не може да се сбърка кой ми е баща, защото съм му наследила и косата, и носа, и очите. Комбинацията не е лоша, признавам.

Но първа красавица никога не съм била. Та покрай баща си се въртах в гладиаторските среди и до един героите на Тшенуда, балади за битките на които слушах вечер, ме познаваха и поздравяваха... ако бях момче, все някой щеше да ме купи и да се занимава с мен. Само че аз бях от женски пол. И това, че се научих да въртя меч с нищо не ми помогна.

Помня онази вечер, когато Ханко с тежки крачки влезе в кръчмата. Бях на шестнадесет и половината клиенти се мъчеха да ме ухахват и уговаряха господаря да им продаде първата ми нощ. Мама бе умряла преди шест месеца. Ханко – великият Ханко Басардо – беше най-добрият приятел на татко. Лично ме учеше как да държа шпагата: малка бях за тежко оръжие. Колко щастливи часове съм преживяла с него в оръжейната зала... Сикста. Кварта. Ан гард, лез амфан... и горещата му потна ръка се увива около рамото и едва напъпилите ми гърди за да подкрепи китката ми. Разбира се, че бях влюбена в грамдния чернокос варварин с наметка от сребърна лисица.

Мечтаех той да дойде да ме вземе и Боеца да пази прага на стаята ми в онази тъй скъпо оценена от господаря първа нощ...

И ей го, влезе с тежки крачки и сведена глава. По бузата му се точеше кървава драскотина. Накуцваше леко. И не водеше Боеца със себе си.

Изтичах да го посрещна. Той се наведе, вдигна ме като перушинка, притисна ме към гърдите си... ухаеше на пот и кръв. Сгуши глава на рамото ми, сякаш аз го прегръщах. С тих, задавен глас прошепна в ухото ми:

– Убих го, Миранда. Ан-Скар е мъртъв. Никога няма да им го простя.

И се разплака като дете.

Несигурен, животът на боеца започва с кръв и свършва с ручей кръв... както се пее в една балада за гладиаторите. Бяха го изправили на арената срещу баща ми. И господарите им бяха поискали Ан-Скар да умре. Палци надолу. Червени шалове.

Донесох му вино и тази вечер участвах наравно с него в ритуалното напиване. Кръчмарят ми позволи... или поне не ме спря.

Гладиаторите нямат право на собственост, ала Ан-Скар беше успял да скрие за мен един подарък и Ханко ми го предаде същата нощ, докато оседлаваше коня ми. Да остана в кръчмата и да завърша живота си като майка ми? Не ми беше и минало през ума да го сторя. Не и със собствен кон и с разкошната, украсена със скъпоценни камъни шпага, която Ан-Скар бе приготвил за мен.

Тъй напуснах Тшенуда и дни наред яздих без посока, замаяна и от скръб, и от ширналата се пред мен свобода... В горите край някаква река, където се задържах по-дълго (реката беше Уейрлит, сега го знам), взех и съдбоносното си решение: да се представям за жена-войн като онези от баладите. Приех и името Скар'н. Миранда просто не ми звучеше героично. И не заслужаваше ли баща ми името му да бъде възродено? В превод Ан-Скар ще рече Извор на Сила. Стрийфорс, както биха го рекли тилдарци. А Скар'н е просто Силната.

И ето ги Скар'н, жребецът ѝ Сребърният призрак, достойната за възпяване шпага Тиш'н'олт и те са в пълна готовност да срещнат приключения. Оставаше само една подробност още – другото нещо в легендите, дето винаги съм му се чудила. Как героите прославят имената си. Защото, нека вземем коя да е ода, балада или сага. Тръгва някой си на път, сблъсква се с десетки приключения и накрая, ей го на, влиза на бял или черен кон в града, като герой, разбира се. Това добре, обаче пътищата са общо взето обходени нашир и надлъж и приключенията някак си не те причакват зад съседното дърво.

Или, ако те причакват, не са точно като онези, дето ги описват менестрелите.

Тъй де, нищо героично няма в това да те стащи на пътя някой окаян разбойник и да ти ревне: „Парите или живота!“ , а ти да отвърнеш: „Чий живот по-точно?“ и, докато извадиш оръжието, той вече се напикал от страх и си обрал крушите.

Та значи, като си от геройско тесто, приключенията явно някак си

успяват да те намират, един вид просто ти се изпречват на пътя...

А на мен, горката, нищо не искаше да ми се случва, освен онзи разбойник. Срегнах и един нахалник, който непременно искаше да се възползва от това, че съм жена и на когото малко му поразкрасих физиономията – колкото да запомни

Скар'ни да си прави сметките следващия път. Нищо героично.

И една вечер, към три седмици след решението ми да бъда жена-войн, се натъкнах на хана „Стрелата и бекасът“ отвъд Огледалния проход край Унерт.

Ханът е вдигнат досама Стария път; солидна каменна сграда, засенчена от могъщи кестени. Фасадата гледа към пътя, отзад има просторен двор с конюшни, а към подножието на планината са разположени ливади, ниви и няколко къщи. Има лозя и овощни градини. Изобщо – хубаво местенце. Пътят много се използва, защото е почти безопасен, та ханът е винаги пълен.

Пристигнах там на здрачаване и мигом реших, че Призракът има нужда от зоб, а аз – от меко легло. Освен това сериозно се замислях последните вечери, свита край лагерния си огън.

Доста време беше минало, откакто бях на път. Животът на жена-войн хич не ми се струваше тъй романтичен, както е по баладите, беше хем скучно, хем изморително. И никакви приключения. А ако за месец ни едно не ти се случи, очевидно не си замесен от геройско тесто. Биваше ли тогава да обикалям още из Тшет или Тилдар? Или щеше да е най-добре да си потърся работа, каквато съм свикнала да върша, да си окача шпагата почтено на стената и да се погрижа да си създам семейство – като свободна селянка, не като нечия ханджийска робиня? С една дума, срам-не срам, канех се да питам съдържателя на „Бекаса“ няма ли да се намери място за слугиня или ратайкиня, за това и се отбих в хана.

Дрипаво хлапе дойде да прибере коня ми в конюшната. Поръчах му да го назоби добре и бутнах тежката дървена врата. Обгърна ме познатата и привична миризма на вино, пот, дим, готвено и прегоряла лой. И връвата на говорещи едновременно хора ми беше позната, та чак ми се доплака. Избрах си по-спокойно място в ъгъла, поръчах на ханджийката вино и печено, питах за прилична стая и се потопих в атмосферата на заведението. Хапвах, пийвах и се оглеждах блажено.

Ханът беше голям – към тридесетина маси – и почти пълен.

Повечето заседнали тук пътници вечеряха досущ като мен. Но край огнището осмина играеха карти. Едно от момчетата внимаваше чашите им да са все пълни. От мястото си не виждах какво играят, ала ми се

сториха опасна сбирщина. Двамина явно бяха скитащи бойци – когато достатъчно си работил в хан, това просто ти се набива в очи. Начинът по който седят, пият, озъртат се от време на време...

Любопитното беше, че единият носеше лека ризница от халки, а на другият – чернокос все едно нощта го е погалила – мечът му беше в ножница на гърба и дръжката стърчеше над рамото.

Други трима бяха търговци от керваните, а онзи със замисленото лице – менестрел според мен, макар че за тях човек никога не е сигурен, преобразяват се като духове, пусто да остане. А седналите в сенките бяха мошеници от класа. Това добрият ханджия го надушва от километри. Не, че тия, дето си вадят хляба от измами с карти и дребни кражбици са вредни за бизнеса, обаче видиш ли някой по-подозрителен от тяхната порода, мигом ти замирисва на бой.

Ето защо, докато бавничко отхапвах от жилавото печено, ги държах под око.

С напредването на вечерта купчината залози нарастваше. Калфата се отказа пръв, после и менестрелът. Премести се встрани с виното си, да вкусува горчивата си загуба.

Останалите обаче наддаваха. Играта – каквато и да беше – се разгорещяваше.

– Тройка мечове – обяви единият от бойците и посегна да загребе купчината злато.

– Лъжеш! – Мигом ревна онзи от мошениците, който стоеше с гръб към мен. – От къде взе третия меч, като при мен са два? Я покажи какво още си криеш в ръкавите, негодник!

И стана тя една...

Помня, че извадих шпагата и тръгнах да му порна неговия ръкав, да се види там какво има и дали мечовете няма да станат шест-седем. Помня също, че нечий меч – не карта, а съвсем истински – ми се изпречи на пътя и трябваше да се занимаю със собственика му. И следващото, което помня е, че стояхме тримата с бойците гръб до гръб и заплашвахме с остриетата към петдесетина настървени клиенти, а в краката ни се валяха още поне двадесет. Като ти падне червената пелена пред очите, малко нещо си спомняш от самата битка.

Така ми го е разправял Ан-Скар и е истина. Оръжието води ръката ти, не ти го насочваш – иначе, докато се чудиш кварта или сикста, противникът вече да ти е пръснал червата по земята.

– Е, някой още да ме нарича мошеник? – попита с тих, зловец глас боецът с ризницата.

Един от търговците в задния край на хана се обади колебливо:

– Познавам ги ония двамата, дето играеха с вас. Уличавани са веднъж пред очите ми. На, честна дума, жигосан е по врата оня с двата меча...

Ханджийката провери и това бързичко реши въпроса. Когато провинението е по-сериозно или играчите – по-разпалени, мошеникът не доживява да се разправят с него. Ала ако тълпата е милостива, само го жигосват на градския пазар, та да знаят хората и да се пазят.

Пет минути по-късно търговците и селяните извлякоха труповете в задния двор, момичетата на ханджийката се заеха с ранените, а останалите седнаха по местата си да си пият виното. И аз понечих да се върна при печеното.

– Чакай, чакай! – спря ме ризницата. – Приеми благодарностите на Харн фар Скран от Рандован. А ти коя си, мистериозна девойко? Притече ни се на помощ когато най-много се нуждаехме, а сега искаш да изчезнеш нечута... Въртиш шпага по-сръчно от мнозина мъже, които познавам, а си скромна като дребно цвете...

– Прозаичен твърде – намеси се другият, с меча през рамото. – Трябва или поезия крои, или не мъчи думи! Миледи, Коничи Лонай от Пиноя, роден под знака на „секвоя“, на вашите услуги днес ще си заложи меч и чест за...

Тъй и не попитах ханджийката за работа, защото на следната сутрин потеглих на път с тях двамата и не съжалявам за избора си.

Впрочем, когато след седмица стигнахме в Ракаслат, менестрелът от картоиграческата компания ни беше изпреварил. Там чух първата балада за подвизите на Тройката мечове, както ни нарекоха бардовете. И докато я слушах, разбрах най-сетне как се градят легендите.

В „Балада за Скар'н, Харн и Дългоокия“ се пееше:

И трима с петстотин се биха,
и кръв се ля докле се умориха,
безбройните пълчища победиха;
позора от лицата си измиха.

Та, тъй става то с баладите.

КРАЙ

© 2000 Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/208>]